

Mackenzie Sinclair 1

Bez duše

Lusy Adams

1. OBLAČNO S MOŽNOSTÍ POHROMY

Měla to být další nudná noc.

Popíjela jsem studenou kávu a poslední minuty do konce směny si krátila houpáním na židli. Kancelář zela prázdnotou, všichni kolegové venku zametali stopy nadpřirozena, které o úplňku řádilo jako smyslů zbavené. Kdybych jako čarodějka za něco stála, byla bych v terénu s nimi. Místo toho jsem trčela tady a zvedala telefony, zatímco mě moje parťáčka Lauren ignorovala. O moji pomoc ani společnost nikdo nestál.

Jako malá jsem měla dosti odlišné kariérní plány. Celé dětství jsem fantazirovala o tom, že budu následovat otcovy šlépěje, malovala si vzrušující budoucnost lovkyně černodějnic – zběhlých čarodějek, které hodily neutralitu za hlavu a ohrožovaly krytí magického světa. V pubertě jsem se ale nedokázala napojit na svoje ohnisko a zpřístupnit schopnosti, kterými jsem údajně oplývala, a musela se se svými sny rozloučit.

Můj nástup k METLE, odvěké magické organizaci zajišťující utajení nadpřirozena, měl být dočasné řešení. Příležitost, jak získat cenné zkušenosti, které moji magii pomohou dozrát a rozkvést. Tvrdla jsem tu pátým rokem a změnilo se jedině to, že jsem si získala pověst chodící pohromy a moje šéfová by mě nejraději přikovala ke stolu, abych nemohla zkazit nic dalšího. Taky jsem seznam svých selhání nechtěla rozšiřovat. Dobrovolně jsem se utápěla v papírování ve snaze vyhnout se problematickým situacím. Většinu času mi to vycházelo. Dneska večer mi štěstí nepřálo.

Dveře po mojí levici se s prásknutím otevřely a do místnosti vtrhla jedna z našich vědem, rudá a spocená. Už to napovídalo, že se něco hodně pokazilo. Vědmy o sobě měly zblešeně vysoké mínění, nad řadovými zaměstnanci METLY, kteří běhali po městě a starali se, aby se jejich temné vize nevyplnily, ohrnovaly nos. Jen málokdy se obtěžovaly vytáhnout paty ze svých nóbl kanceláří na opačné straně patra. Zpravidla nám informace ze svých vidění předávaly prostřednictvím strohých telefonátů, občas jim bylo zatěžko i to a napsaly e-mail. Proto mě přítomnost jedné z nich, navíc hekající a s očima na vrcholu hlavy, tak vyplašila.

V mžiku jsem k sípající vědmě přiskočila, připravená ji podepřít, kdyby omdlela. Byla ještě o fous menší než já, neměřila ani metr padesát pět a vážila čtyřicet kilo i s postelí. Dlouhé, ledově blond vlasy jí ve velkých, rozčuchaných vlnách lemovaly špičatou tvář s baculatými tvářičkami. Ani její decentní, poněkud staromódní šaty s širokou sukni a květinovým vzorem nedokázaly zamaskovat skutečnost, jak byla mladičká. Mohlo jí být nanejvýš devatenáct. Zнала jsem ji od vidění, pracovala u nás na pobočce zhruba půl roku, ale její jméno se mi pořád pletlo.

„Susannah?“ zeptala jsem se nejistě. Bez reakce.

„Savannah?“ Tentokrát jsem si vysloužila vteřinový pohled, než se zase ztratila v myšlenkách. Její velké, pomněnkové oči překypovaly zděšením.

„Co se stalo?“ Snažila jsem se znít trpělivě a vstřícně, ale do hlasu se mi vkrádala naléhavost. Potřebovala jsem vědět, co ji sem přivedlo. Mohla na tom záviset budoucnost světa, jak jsme ho znali. A to jsem nepřeháněla.

Zkusila jsem ji oslovit ještě dvakrát. Pohledem zmateně tčkala po místnosti a vůbec mě nevnímala. Neměla jsem čas jednat s ní v rukavičkách. Popadla jsem ji za kostnatá ramínka a trochu s ní zatřásla, aby se vzpamatovala. Nefungovalo to. Dál se zmateně rozhlížela kolem, jako kdybych tam vůbec nebyla.

Zrak jí ulpěl na Lauren, která seděla u stolu naproti mého a celou noc si radši pletla, než aby se se mnou bavila. Teď se zarazila v polovině nabírání oka a znepokojeně nás sledovala.

„Kde je Raina?“ zeptala se Savannah tekutým jižanským přízvukem. K jejímu pisklavému hlásku se vůbec nehodil. „Musím jí říct... Musí pochopit...“ Její slova odezněla do ztracena, přestala nás vnímat. Pohled se jí na několik vteřin rozostřil, jak se znovu ponořila do vize.

„Kde je?“ zopakovala zoufale, když se k nám vrátila.

Z jejího chování mě mrazilo v zádech. Nikdy jsem se nesetkala s vědmou, kterou by vize natolik pobláznila, aby ztratila spojení s realitou. Pustila jsem Savannah jako horký brambor a o krok ustoupila, abych jí poskytla trochu prostoru. S žádostí o pomoc (nebo možná o ujištění, že situace nebyla tak špatná, jak se mi jevila) jsem se ohlédla po Lauren. Pracovala pro METLU skoro dvacet let, určitě měla s podobnými událostmi zkušenosti. Bude vědět, co dělat. To pomyšlení mě trochu uklidnilo.

Lauren moji tichou výzvu přijala. Odložila pletení a opatrně přistoupila k mladičké vědmě. „Je to rušná noc,“ začala klidným, vyrovnaným tónem. „Raina je na výjezdu. Zbyly jsme tu jenom já a Mackenzie.“

Savannah zhrozně vytřeštila oči. Z obličeje se jí vytratila všechna barva. „To není dobré,“ vydechla. Začala nervózně přecházet sem a tam jako zvíře lapené v kleci. „Ne, to není ani trochu dobré.“

„Co se stalo?“ zopakovala mnou tolikrát bezúspěšně omílanou otázku Lauren. „Co jsi viděla?“

Savannah konečně odpověděla. „Bude to strašné, ti upíři... Tolik krve, samý kouř a plameny...“ Informace, které se nám snažila sdělit, byly příliš útržkovité, než abych si je dokázala poskládat dohromady. „Televizní štáby...“

Z těch dvou slov mi hrůzou vstaly všechny chloupky na těle. „Televizní štáby?“

Horečně přikývla. „Budou tam všichni a tady není nikdo, kdo by... Uvidí...“ Rukama si zajela do vlasů a zoufale zavrtěla hlavou. „Všichni uvidí. Nepůjde to napravit.“

Vyměnily jsme si s Lauren vyplašený pohled. Hrozbu, která se v tom výroku skrývala, jsme obě chápaly.

Moje parťáčka byla v mžiku zpět u svého stolu a brala do ruky telefon. „Zavolám Raině. Možná je někdo poblíž...“

„Ne!“ Savannah k ní přiskočila a vytrhla jí sluchátko, než číslo naší šéfky mohla vytočit. „Raině ne. Někomu jinému. Ona je... zaneprázdněná.“

Ten náhlý obrat v jejím chování byl přinejmenším podivný. Lauren si Savannah přeměřila s nově nabytou nedůvěrou. „Mluvila jsi s ní?“

„Je zaneprázdněná,“ zopakovala vědma tiše. Znělo to spíš jako vzlyk. Pohled urputně zarývala do podlahy.

„Natolik, aby ignorovala tvoji předpověď?“

Savannah popotáhla. „Nevěří mi,“ přiznala, hlavu poraženecky svěšenou.

„Proč ne?“

To by mě taky zajímalo. Co jsem slyšela, byla malý věštecký zázrak, plnými hrstmi rozhazovala přesné, včasné a podrobné předpovědi. Proto ji taky Raina najala, sotva odmaturovala. Nechápala jsem, proč by ji najednou zpochybňovala.

„V únoru mi umřela babička,“ vysvětlila Savannah. Ret se jí třásl, jako kdyby se každou chvíli měla rozplakat. „Vychovala mě, byla všechno, co jsem měla. Od té doby, co je pryč, nejsou moje vize moc... spolehlivé. Ostatní vědmy říkají, že mi žal zamlžil třetí oko a ovlivňuje moje předpovědi. Nutí mě vidět jenom temnotu, protože je jí moje mysl obklopená. Raina mě suspendovala, než se věci dají do pořádku.“

Přisahala bych, že jsem slyšela, jak Lauren spadl kámen ze srdce. Nevěřicně zavrtěla hlavou. „Panebože, holka, vyděsila jsi mě.“

S úlevou se znovu posadila. Předpovědím emocionálně rozhozené vědmy se nedalo věřit. Jejich vize bývaly falešné, zkreslené nebo si je špatně vyložily. Vzhledem ke ztrátě babičky se dalo předpokládat, že schopnosti Savannah tím (přínejmenším dočasně) utrpěly. Nejspíš jsme se vážně neměly čeho bát. Nepříjemný pocit v žaludku přesto nezmizel.

Savannah se po tvářích rozkutálely slzy. „Ale já to viděla! Viděla jsem, co se stane! Nemohlo to... Nemohla jsem...“ Zarazila se a pohled se jí opět rozmlžil. Její přesvědčení ochablo. „Bylo to tak skutečné,“ špitla.

Lauren se na ni soucitně usmála. „Já vím, že bylo, srdíčko. Nikdo ti nedává za vinu, že...“

„Co když je to pravda?“ přerušila ji vědma se znovu probuzeným zapálením. „Co když se to stane? Co když nás odhalí a my jsme to mohly zastavit?“

„Nemyslím...“

„Musíte tam někoho poslat! Musíte se ujistit! Prosím!“

Netušila jsem, jestli její neoblomnost pramenila v obavách, že se stane něco hrozného, nebo jestli prostě chtěla dokázat, že už nebyla ta zlomená holka s falešnými vizemi, co přišla o babičku. Na jejích motivech nezáleželo. Přesvědčila mě beznaděj v jejím hlase, zranitelnost v její stále dětské tváři.

Tolik mi připomínala mě samotnou, terč posměchu všech okolo, zoufalá prokázat své schopnosti bez možnosti to udělat. Dobře jsem věděla, jak to člověka zevnitř užíralo, dokud o sobě taky nezačal pochybovat. Dokud nepřijal názory ostatních za vlastní. Dokud se nevzdal. Něco takového bych nepřála ani nejhoršímu nepříteli. Takže pokud existovala šance Savannah toho osudu ušetřit a jí i všem okolo dokázat, že nebyla

ztracený případ, nemohla jsem ji promeškat. Ne když bych pro podobnou příležitost sama upsala duši.

Tentokrát jsem zvedla telefon já.

„Ano?“ Strohý hlas na druhé straně linky poněkud zmrazil moje odhodlání.

„Tady Sinclairová.“

„Co je to tentokrát?“ Rovnou k věci, milá jako vždy, to byla celá Raina.

„Do kanceláře před chvílí dorazila Savannah... Ehm, ta nová vědma. Je rozrušená, protože viděla...“

„O vizi slečny Hattenbargerové mě již informovali, děkuji,“ zarazila mě šéfová tvrdě. „Tento měsíc je to čtvrtá taková. Všechny se ukázaly jako nepravdivé.“

„To nutně neznamená...“

„Jsem si vědoma rizika, Sinclairová,“ přerušila mě znovu. „Ale teď nemohu nikoho postrádat. Jak jste si možná všimla, město je vzhůru nohama. Nějaký vlkodlak před chvílí zmasakroval polovinu undergroundového klubu, než se ho lovcům podařilo zrušit.“ Ten výraz mě přiměl k úšklebku. Byl to jen vznešený název pro popravu. „Všechny potřebuji tady. Jakmile bude někdo k dispozici, prověříme to.“

To už by mohlo být pozdě. „Ale...“

„Přestaňte plýtvat mým časem. Obě víme, že je to jen další nesmysl.“ V jejím hlase nezaznívala ani špetka nejistoty či znepokojení.

„Vlastně to nevíme,“ oponovala jsem. Savannah na mě celou dobu upírala oči, veliké a plné naděje. Nemohla jsem ji zklamat. „Tentokrát by mohla mít pravdu.“

Raina zavrčela. „Jestli tomu skutečně věříte, běžte se přesvědčit sama. Máte moje svolení.“

Telefon ohluchl. Žaludek mi udělal kotrmelec.

Zavěsila jsem, a než jsem si to mohla rozmyslet, obrátila jsem se k Savannah a odhodlaně prohlásila: „Raina souhlasila, že je tvoji vizi potřeba prošetřit. Postarám se o to.“

To byla první z mnoha chyb, kterých jsem se ten večer dopustila.

2. PŘÍLIŠ VELKÉ SOUSTO

Každý můj krok nás ohrožoval. Snažila jsem se našlapovat zlehka a přenášet váhu na plosky nohou, přesto se klapot mých podpatků nesl tichou nocí a upozorňoval na naši přítomnost všechny v okruhu sta metrů. Lauren skřípala zuby a házela po mně zlými pohledy, jako kdybych to snad dělala schválně.

Uznávám, lodičky se do terénu moc nehodily. Kdybych věděla, že budu muset vyrazit do ulic zachraňovat svět, obula bych si něco praktičtějšího. Jenže od posledního incidentu před pěti týdny jsem se nevzdálila od pracovního stolu dál než na záchod. Kdo měl tušit, že zrovna dnes zbude na mě s Lauren, abychom odvrátily blížící se pohromu (která taky vůbec nemusela nastat)?

Část mě si přála, aby se Savannah mýlila. Jistě, pokud se její vize ukáže být snůškou nesmyslů a my se táhly na druhý konec města zbytečně, nebudu jen za packala, ale taky za úplného idiota. Ale pokud měla pravdu a magický svět stál na pokraji odhalení... No, ani já ani moje parťáčka jsme nebyly nejpovolanější osoby, abychom tu hrozbu zažehnaly.

Lauren ten názor sdílela. „Nechápu, co tady děláme,“ stěžovala si, zatímco nasupeně kráčela vedle mě. Snažila se tvářit strašně nad věcí, ale při sebemenším závanu větru sebou polekaně škulba.

Plně jsem s ní soucítila. Nacházely jsme se v hlubinách průmyslové čtvrti, obklopené temnými budovami, a kromě pár toulavých psů nebylo nikde ani živáčka. Na takovém místě jste se uprostřed noci rozhodně nechtěli potloukat. Obzvlášť když by vaše schopnosti sotva stačily, abyste případnému útočnickovi způsobili záděru na prstu. Lauren magii sice ovládala o trochu líp, ale kouzlení u ní vyvolávalo nekontrolovatelné nutkání zvracet. Nehodlala jsem svůj život vsadit na její schopnost udržet v sobě dostatečně dlouho obsah žaludku. V ruce jsem křečovitě svírala starožitný přívěsek se zeleným opálem, který mi na dlouhém stříbrném řetízku visel kolem krku. Dostala jsem ho k osmnáctým narozeninám od Dereka, mého učitele magie, a byl očarováný. Pokud se ocitnu v nebezpečí, náhrdelník mě na to upozorní. Teoreticky. Ještě jsem ho v akci neviděla. Mohla jsem se tedy držet naděje, že hrozbu dokáže nejen rozpoznat, ale i zneškodnit.

„Nemusela jsi se mnou chodit,“ odvětila jsem Lauren suše. Nežádala jsem ji o pomoc ani doprovod. Z vlastní iniciativy vyzpovídala Savannah a potom si zahrála na šoféra a zavezla nás sem. Dokonce se se mnou podělila i o lektvar, který nám na pár hodin propůjčil noční vidění, abych se kolem nepotácěla poloslepá. Ani jednou se mě nepokusila zastavit. O to víc si ale stěžovala a kreslila čerty na zed'. Lezlo mi to na nervy.

„Samozřejmě že musela,“ odfrkla. „Kdybych tě nechala jít samotnou, nejspíš bys tu katastrofu zapříčinila ty.“

Ráda bych řekla, že přeháněla. Naneštěstí byla šance, že svým přičiněním situaci ještě zkomplikuji, bolestivě reálná. „Díky za pomoc.“

„Nemáš zač a to myslím doslova. Až se to zvrhne, nepočítej, že s tebou půjdu ke dnu. Všem řeknu, že to byl tvůj nápad a já se přidala jen, abych se pokusila kontrolovat škody.“

Jinými slovy, hodí mě přes palubu. Žádná novinka. „Posluž si.“

Dávno jsem se přestala děsit Rainina hněvu. Mohla se vztekat a vyhrožovat, dokud nezešediví, ale bylo to jen to – výhrůžky. Jako moje šéfová mi ze života pořád dokázala dělat peklo, ale díky otci, který nade mnou držel ochrannou ruku, mi opravdu vážné potrestání nehrozilo. Lauren tu jistotu neměla. Pokud znovu přešlápne, mohla by přijít o místo. Doma na ni čekaly dvě dospívající děti, které potřebovaly nakrmit, ošatit a poslat do školy. Chápala jsem, proč nechtěla riskovat.

Po několika špatných odbočkách jsme konečně dorazily na místo. Z úst mi unikl zoufalým povzdech. Čekalo na nás obrovské zchátralé skladiště jako vystřižené z hororu.

Lauren mě probodla podrážděným pohledem. „Potrvá věčnost to celé projít. Taková ztráta času.“

Jako kdybychom měly na práci něco lepšího. „Třeba má Savannah pravdu.“

„Jestli ano, co s tím my dvě asi uděláme?“

Dobrá otázka. Byly jsme to neschopné duo, které plnilo nejpodřadnější úkoly. Vyháněly jsme skřítky z podkroví, domlouvaly neposlušným vílám, sbíraly zapomenuté zbraně. K podobně důležitému úkolu jsme si nikdy ani nepřičichly.

„Podle Savannah se jen musíme zbavit pár těl. To zvládneme levou zadní.“ Za jiné situace bych tak optimistická nebyla, ale jednalo se o vybité doupě upírů a ti se po finálním skonu zpravidla rozpadali na prach, takže se v podstatě uklízeli sami. Problém představovali pouze oběti a čerstvě přeměnění jedinci a těch tam snad nemohlo být tolik.

Lauren se hořce ušklíbala. „Když jsi něco podobného tvrdila naposledy, obě jsme skončily na ošetřovně...“

„Měly jsme jen pár škrábanců.“

„...a celý blok musel být týden v karanténě, než zmizel ten toxický oblak, co jsi vytvořila.“

„To byla nehoda.“

„S tebou je to vždycky nehoda. Je jen otázkou času, kdy si to někdo ošklivě odskáče, a potom už ti ani papínek nepomůže.“ S tím zamířila ke vchodu do skladiště.

Hodnou chvíli jsem jí oněměle zírala na záda. Když jsem se z té mentální facky vzpamatovala, dohnala jsem ji a pomohla jí odsunout těžké kovové dveře. Přivítal nás pach smrti a hromada mrtvol.

„Měla pravdu,“ hlesla jsem, šokovaná pohledem, který se mi naskytl. Bledých těl s hrdly dokořán bylo aspoň tucet, povalovaly se kolem jako hadrové panenky. Odvrátila jsem hlavu. V puse mě páčila žluč. Polkla jsem ji a hrozící nevolnost potlačila. Lauren tak úspěšná nebyla. Prudce se ohnula v pase a vyhodila mi svoji pozdní večeři na lodičky. Nos mi naplnil kyselý zápach zvratků. Žaludek mi v břiše dělal divoké přemety, až mě z toho píchalo u srdce.

„Panebože,“ vydechla, když se napřímila. S omluvou, že mi zničila oblíbený pár bot, se neobtěžovala. Očima bezradně těkala po masakru před námi. Rychle z kapsy bundy vydolovala mobil a přiložila si ho k uchu.

Tvář jí zaplavila beznadějí. „Raina je nedostupná.“

Zkusila několik dalších čísel. Stejně bezúspěšně. „Nikdo to nebere.“ Nejspíš měli pořád plné ruce práce s tím vlkodlačím malérem. „Co budeme dělat?“ Do hlasu se jí vkrádala panika. Musela jsem se chopit otěží, než se sesype a z pomocníka se stane přítěž.

„Dáme se do práce,“ řekla jsem prostě, pevně. Nevěděla jsem, jak takový masakr zahladit o nic líp než ona, ale nemusely jsme situaci vyřešit. Stačilo začít uklízet a vytrvat, dokud nedorazí někdo kvalifikovanější, kdo se postará o zbytek.

Odhodlaná neztrácet drahocenný čas jsem z kabelky, kterou jsem měla křížem přes rameno, vydolovala lahvičku s jedovatě zeleným lektvarem. Patřil mezi základní vybavení pracovníků METLY a při úklidu biologického materiálu byl nenahraditelný. Ignorovala jsem nepříjemný pocit, který se mi usadil na hrudi, a přistoupila k prvnímu tělu. Stačilo pár kapek a rozložilo se na molekuly. Usmála jsem se. Možná nakonec nebudu úplně ztracený případ.

Můj úspěch povzbudil Lauren k činnosti. Vytáhla vlastní lektvar a vykročila k dalšímu tělu, uklouzla však na kaluži neidentifikovatelných tělesných tekutin. Zamávala rukama ve snaze získat zpět ztracený balanc. Lahvička s lektvarem jí vyklouzla z prstů a roztříštila se o podlahu. Čas, který jsme tu musely strávit, se právě zdvojnásobil.

Lauren to netrápilo. Soustředila se jen na to, jak si tu odpornou břečku co nejrychleji oklepat z polobotek, obličej úplně zelený. Couvla jsem pro případ, že by ji znovu ovládla nevolnost.

Cosi mě chytlo za pravou nohu. Vyjekla jsem a uskočila, jen abych zakopla o starou lepenkovou krabici. Tvrdě jsem dopadla na zadek. Kolem kotníku mi zůstala sevřená něčí ruka.

Ježíši. Žaludek se mi div neobrátíl naruby. Srdce mi tlouklo jako splašené, snažilo se mi probít ven z hrudi.

„Mackenzie!“ Lauren byla v mžiku u mě. Popadla končetinu, která mi nepatřila, a odhodila ji stranou. Pomohla mi zpátky na nohy. Zaujaly jsme postoj, který jsme považovaly za obranný, a spěšně se rozhlédly kolem. Nebezpečí se vždycky lépe čelilo ve stoje a ve dvou. I když to prakticky žádné nebezpečí nebylo. Útočník mlel z posledního.

Patřil mezi mladé upíry, na které se rozpadání na prach ještě nevztahovalo. Ležel opřený o prázdnou bednu kousek od nás, sotva schopný se pohnout. Tvář měl napůl shnilou a místo pravého oka mokvající díru. Pomalu k nám vztáhl ruku, která mu zbývala. Mokře zasípal, pokoušel se něco říct. Hluboká rána, která se mu táhla přes celý

trup, mu znemožňovala formovat slova. Zranění vypadalo hrozivě, ale pro jeho živočišný druh nebylo smrtelné. Aspoň ne okamžitě. Z pohledu na jeho žalostný stav mě bodalo u srdce.

Trvalo mi příliš dlouho, než jsem si uvědomila, že za bolest nemohl soucit s nemrtvým netvorem. Obvykle temně zelený přívěsek zavěšený kolem mého krku žhnul jasnou smaragdovou září. Místo, kde mi spočíval na hrudi, mě páliło, jako kdyby mi tam přiložili horký kámen.

Pochybovala jsem, že ten polorozpadlý chudák byl nebezpečím, na které se mě náhrdelník pokoušel upozornit. „Lauren...“

Příliš pozdě. Ze stínů po její levici se vynořila upírka. Ohnivě rudé vlasy jasně vystupovaly proti její alabastrové pokožce, splývaly s cákanci krve, které ji pokrývaly. Nesla známky tvrdého boje, nebylo to ovšem nic, s čím by si její schopnost regenerace nedokázala poradit, pokud se pořádně nakrmí.

„Nic se neboj, miláčku,“ konejšila svého druha na zemi. Měla podobně silný skotský přízvuk jako můj otec. „Dám tě zase dohromady.“

Její temné, hladové oči se obrátily na nás. Odhalila tesáky v potěšeném úsměvu.

A do pytle.

Lauren vedle mě strnula – ne hrůzou, ale soustředěním. Vzduch se zachvěl. Volala k sobě magii, sbírala ji, aby mohla provést kouzlo. Jelikož na jeho úspěšnosti dost možná závisely naše životy, rozhodla jsem se jí poskytnout tolik času na zaklínání, kolik jen šlo.

Přesunula jsem se a Lauren napůl zastínila vlastním tělem, abych přitáhla upírčinu pozornost k sobě. „Nepřibližuj se,“ varovala jsem ji. Snažila jsem se zachovat si kamennou tvář, přestože mi strach přeměnil útroby na nepoužitelnou kaši. Slabost příšery dráždila jako krev žraloka, zvyšovala jim apetit.

Upírka se mému chabému pokusu o hrdinství zasmála a udělala provokativní krok naším směrem. „Nebo co? Nemůžeš mi ublížit, človíčku.“ Poslední slovo vyprskla jako tu nejhorší urážku.

Hrdě jsem se napřímila. „Nejsem člověk.“

Zaujatě naklonila hlavu a zhluboka se nadechla nosem. Oči se jí zaleskly. „Čarodějky? Ještě lepší! Robertovi se vaše síla bude hodit.“

Lauren za mými zády zoufale zaúpěla.

Upírka si mlsně olízla rty. „Mně ostatně taky.“ Do obličeje ji zasáhla tlaková vlna, kterou na ni vyslala Lauren, a rozcuchala jí vlasy. Jinak to s ní ani nehnulo.

„Mrcho,“ zasyčela.

Najednou byla u nás a prudce mě odstrčila stranou. Můj krátký let zastavil betonový sloup. Dopadla jsem do hromady papírových krabic. Hlava mi třeštila, po tváři mi stékala krev. Neměla jsem čas se zraněním zabývat, ani znovu popadnout dech. Upírka čapla Lauren pod krkem, přidusila ji, aby jí zabránila v dalším kouzlení.

„Ne!“ Můj chabý protest byl stejně zbytečný jako Laureniny pokusy vzdorovat.

„Pij,“ přikázala upírka a nastavila hrdlo mojí kolegyně před zohavený obličej svého druha. Hladově se na něj vrhl. Odvrátila jsem pohled. Křiku ani zvukům krmení jsem ale uniknout nedovedla.

Lauren utichla, mlaskání pokračovalo. Hněv, žal a nevolnost, jež jsem nad jejím osudem pociťovala, mi dodaly novou sílu a odhodlání. Na okamžik jsem vytěsnila všechno ostatní a natáhla se do svého nitra, kde se skrývala moje moc. Snažila jsem se ji uchopit a zformovat, použít. Nereagovala. Nevzdávala jsem se. Potřebovala jsem ji. Musela mi odpovědět.

Začala jsem pěsti i zuby, všechny svaly těla se mi námahou a soustředěním napnuly, na čele mi vyrazil pot. Jen jedno kouzlo. Jedno maličké kouzlo. Moje magie se pod nátlakem neklidně převalila, ale neprobudila se. Ať jsem se snažila sebevíc, nedosáhla jsem na ni. Byla zamčená hluboko uvnitř mě a já nevlastnila klíč. Nemohla jsem ji osvobodit.

Neměla jsem čas to dál zkoušet. Změnila jsem plán.

Strhla jsem si z krku náhrdelník, který se mi pokoušel propálit díru do hrudi a jenom mě tak rozptyloval, a sebrala ze země lahvičku s lektvarem, co jsem při nárazu upustila. Sklo popraskalo, ale obsah zůstal netknutý. Výborně. Skopla jsem lodičky a vydrápala se zpět na nohy. Moje partačka, upjatá, pletením posedlá Lauren, se už nikdy nevrátí k rodině, která na ni doma čekala. Její smrt se nedala odčinit, ale mohla jsem ji pomstít. I kdyby to mělo být to poslední, co v životě udělám.

Můj pohyb upoutal upírčinu pozornost. Tázavě nadzvedla obočí. Ani jsem se nehnula, jen ji dál probodávala nenávisným pohledem. Kolena se mi třásla a žaludek

jsem měla až v krku, přesto jsem zůstala naprosto nehybná, vyzývala ji, aby udělala první krok.

Zabralo to. Ohrnula rty a odhalila tesáky. Vyrasila do útoku. Připravila jsem se.

Oslnilo nás jasné světlo. Upírka se zarazila, příliš daleko, než abych si troufla něco podniknout. Měla jsem jedinou šanci. Nemohla jsem minout.

Skladištěm se rozlehl hrubý hlas. „Hej!“ Od vchodu se na nás mocně mračil obézní hlídač. S nesmlouvavým výrazem se vydal k nám, baterku namířenou na naše obličej. Na někoho tak mohutné tělesné konstrukce krácel nečekaně svižně. „Tady nemáte, co pohledávat!“

Zamrzl, když si všiml děsivého výjevu kolem. „Co to proboha...“

Upírka zaútočila, pohybujíc se příliš rychle, než aby dokázal zareagovat. Zakousla se mu do hrdla. Nevypadalo to čistě a úhledně, zvráceně svůdně jako ve filmech. Bylo to děsivé a krutě živočišné, jako když se krmilo vyhladovělé divoké zvíře.

Musela jsem to zarazit, než toho muže vysaje do sucha.

Rozběhla jsem se. „Hej, pizizubko!“ Celá jsem se třásla a rozum mi radil, abych si přestala hrát na hrdinku, co nejdřív ho popadla do hrsti a pelášila pryč, dokud jsem ještě mohla. Jenže jsem na svědomí měla už Lauren, nemohla jsem nechat zemřít dalšího nevinného člověka. Moje přežití by nemělo smysl, pokud bych se na sebe už nikdy nedokázala podívat do zrcadla.

Když ke mně upírka zvedla hlavu, nacházela jsem se ani ne metr a půl od ní. Ústa měla karmínově rudá a oči jí plály vztekem.

„Řekni sýr,“ vyzvala jsem ji a chrstla na ni zbylý obsah lahvičky. Zelená tekutina jí se zasyčením dopadla na obličej a dekolť, začala jí rozežírat kůži. Upírka zaječela a propustila hlídače ze sevření, příliš zaměstnaná snahou zabránit rozkladu své krásné tvářičky.

„Amando!“ To zoufalé, přidušené zvolání znělo stále příliš slabě, vysíleně, než abych si s upírem za zády dělala starosti.

Pomohla jsem zděšenému hlídači zpátky na nohy.

„Kousla mě!“ křičel. Ruku si tiskl ke krku. Mezi prsty mu protékalo příliš krve. „Ta bláznivá děvka mě kousla!“

„Budete v pořádku,“ uklidňovala jsem ho. Jeho šok byl příliš hluboký, než aby mě dokázal vnímat. Nevzdávala jsem se. „Můžete chodit?“ Musela jsem ho odsud dostat dřív, než přijde k újmě na zdraví, která už nepůjde zvrátit. Nebo než spatří něco dalšího, co nikdy vidět neměl.

Jako na povel se po své útočnici ohlédl. Upírka vřískala a třásla se, potácela se kolem, dokud jí to zhoršující se stav těla dovoloval. Když s tlumeným duněním dopadla na zem poblíž svého milence, její obličej a většina trupu už byly pouhou vzpomínkou.

„Amando!“ Upír ke své milované natáhl zbývající ruku, neschopný sebrat dost síly, aby překonal vzdálenost mezi nimi a dotkl se jí. Ani všechna Laurenina krev ho nedokázala dostat zpátky do formy. „Amando, ne!“

Hlídač nad tragickým párečkem milenců zhrozně zalapal po dechu. Upírka nám dál mizela před očima. Její maso bublalo a šumělo, odlupovalo se z kostí a rozpadalo se. Její orgány a kosti se rozkládaly. Nakonec z ní nezbyl ani mastný flek. Celé to netrvalo déle než půl minuty. Páni. Tušila jsem, že lektvar určený ke zbavování se mrtvé tkáně upírovi ublíží, ale že až tak moc by mě ani ve snu nenapadlo. Nevěděla jsem, jestli se nad svým dílem radovat, hrozit, nebo si trhat vlasy, že jsem to nezkusila dřív.

Hlídač to vyřešil za mě. „Co... Jak... To...“ blekotal, oči vytřeštěné na místo, kde se jen před okamžikem nacházelo upířčino zdeformované tělo. Nakonec otevřel pusku a začal řvát.

Nepokoušela jsem se ho uklidnit. Zrovna se stal svědkem něčeho tak nereálného, že to jeho mozek odmítal vstřebat, měl právo vyšilovat. Já si nemohla dovolit ani pár vteřin, abych truchlila nad ztrátou dlouholeté parťáčky, jejíž tělo leželo kousek ode mě. Musela jsem dokončit úkol, na jehož splnění podle Savannah závisel osud celého nadpřirozeného světa. Prvním krokem plánu bylo utiшит ten uši drásající jekot, než přivábí další zvědavce. Možnosti, jak hlídače neprodleně umlčet, se naneštěstí zdály značně omezené, takže jsem improvizovala. Zamumlala jsem omluvu a přetáhla ho po hlavě víkem jedné ze starých dřevěných beden.